

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Præsupposita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](#)

pernaturalis. Resp. secundò disting. antec. nisi
int per essentiam elevatio naturæ inferioris ad
participationem superioris concedo: si sint, ut
exigunt subjectum connaturale, sed obedien-
tiale.

DISPUTATIO VII.

DE

Specie concurrente ad visionem.

Ex communi Philosophorum præter potentiam intellectivam plura alia principia ad actum intellectus solent concurrere, quorum aliqua tenet se ex parte potentia, tanquam conformatio[n]es ipsius, veluti habitus intellectuales, aliqua vero ex parte objecti, velut species impressa & expressa, per quas objectum in esse intelligibili cum potentia coniungitur: siquidem ex veteri corundem Philosophorum placito, requiritur unio objecti cum intellectu, ut ex utroque gignatur notitia. Igitur prædictam doctrinam ad visionem beatificam applicando, queritur, utrum similia principia, vel ex parte DEI cogniti, ut species impressa & expressa, vel ex parte potentia, ut lumen gloriae, de facto denuo, aut dari possint, vel debeant: ideoque a specie impressa incipiendo sit.

ARTICULUS I.

*An detur in visione, vel dari possit species impressa quidditativè representans
Divinam essentiam?*

SUMMARIA.

1. Triplex similitudo intelligibilis objecti.
 2. Species impressa quidditativa in esse representans continet naturam objecti.
 3. Hac tenet se ex parte objecti.
 4. Essentia divinana potest clare videri per similitudinem objectivam.
 5. Autoritas D. Th. contra speciem impressam.
 6. Diversi esse infinita & actus purus.
 7. Eiusmodi species non est limitata ex parte potentia.
 8. Deus per essentiam intelligibilis non potest fieri nisi per speciem creatam.
 9. Est intelligibilis per essentiam etiam in ordine ad intellectum creatum.
 10. Species impressa fore essentialiter superflua.
 11. Disparitas inter omnipotentiam & intelligibilem.
 12. Disparitas de cognitione Angelica.
 13. Lumen gloriae apud S. D. est tantum similitudo participativa divinae essentiae.
 14. Non est necesse omnia compunctiona causa assimilativa esse formaliter assimilativa.
 15. Actus primus intelligendi requirit etiam principium ex parte objecti.
 16. Disparitas de voluntate, que non est representativa, ut intellectus.
 17. Disparitas de gratia sanctificante.
 18. Disparitas de accidente, quod representativus potest esse substantia.
 19. Disparitas de specie abstractiva.
 20. Non potest Deus temperare concursum in productione speciei, quin produceret infinitam.
- R. P. Metzg. Theol. Schol. Tom. I.

§. I.

Præsupposita.

Suppono primum. Intelligibilem similitudinem objecti, qua ad rerum cognitionem servire possit, illi triplicem: juxta doctrinam S. D. quodlibet. 7. a. t. Prima est similitudo objectiva, quam ibid. S. D. appellat medium in quo, & est similitudo, quae prius in se cognita ducit in cognitionem ejus, cuius est similitudo, sicut imago Caesaris prius in se cognoscitur, & ut sic cognita ducit in cognitionem Caesaris: ideoque dicit medium cognitum, & semper parit mediatis rei cognitionem. Secundò est similitudo formalis quā, seu medium quo & incognitum, estque similitudo, qua sine prævia sui cognitione objectum immediatè representat, ut species lapidis representat lapidem. Hoc species intelligibilis dividitur in impressam & expressam. Impressa ex Philosopho in 3. de ani. te. 33. est quedam qualitas vicaria, qua in movenda & determinanda potentia ad cognitionem objecti, eidem objecto substituitur. Expedita est, quam intellectus producendo similem ipsum objectum representat, & sicut in esse cognito, quod etiam verbum mentis dicitur. De hac posterius art. 3. de priori specie impressa hoc loco est sermo. Tertia est similitudo participativa, hoc est participatio divinae intellectualitatis, quo

K.

tenet.

sensu h̄c a. 2. S. D. lumen gloriae appellat similitudinem divinæ essentie, quia per illud intellectus creatus participat divinum medium cognoscendi; quemadmodum gratia sanctificans dicitur similitudo divinae naturae, quia per illam participamus praedicta formalia divinitate naturæ. Vocatur etiam loco sup. cit. medium (ub quo intellectus beatus DEUM videt, eo quod per illum elevatur & proxime disponit ad videndum DEUM).

2. Suppono secundò. Speciem impressam quiditatim representantem aliquod objectum, in esse representativo & intelligibili continere ipsam naturam objecti, ac proinde in hoc esse intelligibili (quod esse representativum non est quid secundum intentionale & fictitium, sed vera realis & essentia perfectio speciei impressæ, sicut & esse representativum imaginis). esse ipsummet objectum; cum enim hinc speciei impressæ, eisque officium sit, ut objectum, quod se ipso intra intellectum sibi, eaque uniri nequit, tanquam vicaria ipsius intellectui unit, ipsiusque in se intelligibiliter transformet (ut enim inquit Philolophus 3. de an. re. 37. *anima intelligendo fit quodammodo omnia*) propterea debet tecum afferre omnia quiditatim praedicta objecti, nec tantum ut volunt RR, esse virtualis, sed etiam formalis similitudo objecti, siquidem objectum non propter aliquam eminentiam & causalem continentiam, ut divina essentia creaturas, nec propter dependentiam ab objecto, ut effectus causam, sed propter formalis convenientiam tanquam imago adequa ipsius representat, quod nequaquam praefatet, nisi tota rei representata quidditatem contineret, eaque de causa S. D. 7. metaph. le. 6. speciem impressam rei intellectus quidditatem appellat.

3. Et non dicitur se tenere ex parte potentiae, sed ex parte objecti, quia pars notitia intellectua sit ex coniunctione potentiae & objecti: unde duplex est concursus, nempe unus ex parte potentiae est suis visceribus hanc notitiam gignentis, alter ex parte objecti per intelligibilem sui unionem potentiam facundantis, & ad sui cognitionem determinantis, ac proinde aliqua sunt principia requista ex parte potentiae, ut sunt vitalitas, proportio, virtus intrinseca, qua species objecti non afferit, sed supponit; sic enim oculus noctua non plus videbit ex majori claritate solis, quia defectus est ex parte potentiae; non ex parte objecti: alia vero requista sunt ex parte objecti, ut præcipue est species impressa, qua potentiam jam debitè dispositam intelligibiliter objecto conjungit.

4. Suppono tertio. tanquam certum, defacto divinam essentiam non tantum non videri per aliquam similitudinem objectivam, sed nec vide ri posse, ut in se est: nam talis cognitione est tantum mediata per speculum, & in anagnite: atque secundum Apostolum visio beatifica non est per speculum, in anagnite, sed facie ad faciem. Deinde non potest similitudo objectiva in alterius objecti claram cognitionem deducere, nisi illam in se continet: sed implicat ut aliqua creatura divinam essentiam in se continet: ergo etiam implicat, ut in aliqua creatura tanquam

medio cognito & similitudine objectiva divina est sentia clare videatur.

Igitur quæstio est: an per speciem impressam creatam DEUS videatur defacto, ut censent Vasquez, Esparza, Rotmer, qui lumen gloriae cum specie identificant; vel latenter absolute vide ri possit, ut volumen Suarez, & communior RR, vel an neque derur, nec dari possit creatam species impressa quidditatim representante Divinam essentiam, prout docet D. Th. cum suis discipulis, quas sequuntur Franc. de Lugo. l. 1. de DQ. d. 20. c. 4. Amicus to. i. d. 9. sc. 4. aliquique.

§. II.

Implicantia speciei impressæ probatur anthropate & ratione D. Th.

C O N C L U S I O. Implcat contradictionem, sicut per creatam speciem impressam quidditatim & intuitivæ videatur divina essentia. Et exprefla S. D. h̄c. a. 2. ubi verbis ap. tristis distinguens inter similitudinem ex parte visiva potentie, & aliam ex parte objecti, qua novè objectum potentia unit, & illud ut in se est, representet, dicendam, inquit, quod ad videndum DEI essentiam requiruntur aliqua similitudo ex parte visiva potentie, scilicet lumen divinae glorie conformans intellectum, ad videndum DEUM, de quo dicitur n. ps. In lumine tuo videbimus lumen. Non autem per aliquam creatam similitudinem DEI essentiam viari potest, que ipsam divinam essentiam representet, ut in se est. Et superius. Re uitior ergo ad videndum DEUM aliqua DEI similitudo ex parte visiva potentie, qua scilicet intellectus fit efficax ad videndum DEUM. Sed ex parte visiva rei, quam necesse est alicui modo uniri videnti, per nullam similitudinem creatam DEI essentia videri potest. Et probat quia sicut dicit Dionys. 1. c. de div. nom. per similitudines inferioris ordinis rerum, nullo modo superiora possunt cognosci: sicut per speciem corporis non potest cognosci essentiam rei incorpoream. Multo igitur minus per speciem creatam quamcumque potest essentia DEI videri. Et post plura concludit. Unde dicere DEUM per similitudinem videri, est dicere divinam essentiam non videri. Ad 3. quoque dicit, alia objecta per cuius similitudines intellectui uniri, essentiam DEI vido per se ipsam, et quod divina essentia sit humile. Sicut alio, inquit, forma intelligentib; que non sunt suum esse, uniuersum intellectus secundum aliquod esse, quo informant ipsum intellectum, & faciunt ipsum in actu: ita divina essentia unitur intellectui creato, ut intellectum in actu per se ipsam faciens intellectum in actu, que verba illos RR. aperte falsitatem convincent, qui dicunt S. Doctorem solam similitudinem objectivam negasse. Rursum in 3. p. q. 9. a. 3. ad 3. dicit, cognitio beatæ non fit per specum, qua fit similitudo &c. subiungit: sed talis cognitio est ipsius divinae essentiae immediata per hoc, quod ipsa divina essentia unitur menti beatæ, scilicet intelligibile intelligenti.

Ratio